

L'Atelier

MANEL BIELSA

«Atelier- (Fr.)
subs. mas.: lieu où
s'exécutent des
travaux manuels,
où se pratiquent des
activités manuelles
d'art ou de loisirs»

Alessio Poggianti
Nascut a Piombino (Livorno), Toscana, Itàlia
Viu a Girona des del 2006

Vull fer un matís: l'Alessio, a l'entrevista, ens parla en català, un català amb accent italià. De tant en tant utilitza alguna paraula no massa correcta, però crec que traslladar les seves paraules literalment ens farà conèixer millor la seva personalitat i, alhora, és una manera més fidel d'apropar-nos a l'artista com a persona.

Manel Bielsa.— Defineix-te com a artista.

Alessio Poggianti.— A veure, a mi sempre, parlant de pintura, quan feia el batxillerat artístic, em fixava més en el manga i els còmics, i m'agradava molt més dibuixar que pintar i els artistes de referència d'avui ja m'agradaven, però no els entenia tant, no els havia estudiat tant i em concentrava en el dibuix de la figura. Recordo que em tancava amb els amics quasi cada dia, sortíem de classe i seguíem dibuixant.

M.B.— Però en plan còmic i manga o un dibuix més formal?

A.P.— Sí, a veure, a l'escola ens feien fer model. Quan sortíem, clar, podíem exprimir-nos i fer tot el que ens agradava fer i que sortia dels canons, de tot allò oficial o acadèmic. En acabar el batxillerat vaig anar a Florència i vaig començar a l'Accademia di Belle Arti.

M.B.— L'Accademia és on hi ha el David?

A.P.— Exacte, sí.

M.B.— Jo vaig estar al Museu de l'Accademia. És allà mateix on es troba l'escola?

A.P.— A veure: el de veritat és allà, sota la cúpula, el que hi ha a la plaça de la Signoria és una còpia. De fet el museu és la galeria de l'Accademia.

M.B.— I allà es fa tot tipus d'art?

A.P.— Sí, es fa de tot. Quan vaig començar jo hi havia, no sé com funcionarà aquí, les quatre bàsiques: escultura, pintura, escenografia i decoració, i també van començar, aquell any o l'anterior, un nou curs que es deia design, disseny, que va durar poc perquè no hi havia gaire inscripcions. És una llàstima perquè el professor era molt bo. Jo vaig començar disseny amb ell. Hi ha professors de cada matèria que fan coses diferents entre elles: n'hi ha que són més acadèmics i n'hi ha de més moderns.

M.B.— Això és una carrera artística com pot ser aquí Belles Arts?

A.P.— Sí, a primer toques tot. Hi havia un professor de figura, de pintura figurativa —sobretot naturalista—, que és molt famós però com a professor era súper xungo. Era molt dir, volia massa, pretenia molt de la gent, era molt difícil treballar i també era difícil el curs, però dibuixaves cada dia model. Llavors hi havia un professor que era mig mig; agradava a molta gent perquè t'ensenyava pintura figurativa però també et

Foto: Alessio Poggianti

Foto: Alessio Poggianti

Foto: Alessio Poggianti

deixava llibertat per fer coses més abstracte. N'hi havia un altre que era, dic era perquè va morir, pobre, en Giulietti, que tenia el curs de pintura abstracta i, en principi, vaig triar el segon; és a dir, el que feia una mica de tot. Què va passar? Em vaig adormir i vaig arribar tard a les inscripcions, perquè quan entre, no sé com serà aquí, primer t'hi inscrius, fas un cop d'ull i si t'agrada un profè, t'hi quedes. Aquí, però, vaig arribar tard i el professor tenia l'aula plena. A mi em va dir, tio, no puc, vés amb un altre profè. Anava mirant, però la intenció era dir "fora". Però clar, jo ¿adónde voy?. Vaig fer amistat amb un noi croat que estava a la classe del professor d'abstracte i em va recomanar molt les seves classes: "és molt bo, molt bo, et deixarà lliure per fer el que vulguis i aprendràs un piló sobre el fet del color, i segurament et farà estimar tot el que és més abstracte i allò més gestual; fins i tot ell és reconegut com a pintor". Vaja, un pioner de l'informalisme italià durant el pop art, la cúpula del pop art. Em vaig inscriure allà. El que fèiem, com que l'aula era molt petita, el professor ens va ensenyar una tècnica per pintar sobre paper en els murs —no hi havia espai per als cavallets—. Agafàvem un paper normal i fora de l'Accademia hi havia una botiga de Belles Arts on tenien una cinta, que aquí no he trobat, que agafes, mulles i la poses per subjectar el paper. Quan la vols

treure, la tornes a mullar i la treus.

M.B.— Suposo que n'hi ha; abans les cintes d'emballar eren de paper i la pròpia màquina tenia un dipòsit amb aigua i un rotlle que s'anava mullant; a mida que rodaves la màquina per sobre la caps, la cinta es mullava. Així es precintaven els embalatges. Ara és de plàstic i funciona amb una màquina semblant, però en sec. Suposo que en trobaràs; a l'Escola fem servir la cinta de carrosser, que és de paper arriat i pots desenganxar quan convé.

A.P.— Sí, exacte, és aquesta cinta. Doncs bé, vaig entrar amb aquest home i, a part d'explicar-nos com treballar en paper, volia que treballéssim molt, i clar, la tela és cara i el paper no és com una tela, el paper el pots enrotllar i guardar i no ocupa lloc, és barat, la tela amb bastidor ocupa molt d'espai i és molt més cara. Per fer proves i treballar en estudi és molt més econòmic el paper, i pots jugar molt amb textures, colors, pots diluir, etc.

M.B.— Sempre treballàveu amb acrílic?

A.P.— M'hauria agradat també treballar amb oli però primer, no tenia diners per comprar material i allà no ens donaven res. L'aula era petita, i hi havia gent que fins i tot va dir que si tots fèiem servir oli i aiguarràs, de tant com era petita la classe, acabaríem tots flipats. A més, l'acrílic té coses bones respecte

de l'oli: s'aseca gairebé d'immediat i permet fer coses que l'oli no, encara que varia una mica el color quan é eixut. Nosaltres compràvem a mitges, perquè la botiga venia pots de litre i era més barat perquè l'elaboraven ells mateixos. A Girona els preus són exagerats. Vaig anar a Olot per a comprar les teles de Domèstica i vaig al·lucinar: la tela em va costar 12€; no, 17. Només en vaig poder comprar dues, i quan vaig voler comprar una tercera aquí a Girona, me'n demanaven 39, així que, en fi, vaig tornar a Olot.

M.B.– A Florència vas acabar la carrera?

A.P.– Sí.

M.B.– I et vas “enamorar” de la pintura abstracta?

A.P.– Sí, va ser molt productiu. El que em va emocionar de tot aquest món de l'abstractisme eren les lectures, que eren genials. El professor em va fer conèixer als gurus d'aquest art, que han escrit molt sobre ell. Jo entenc la gent que em pregunta, “però què representa?”. Ho entenc, perquè jo de vegades també m'ho he preguntat, vale, però no és això. Aquest tipus de pintura no representa la naturalesa, intenta representar un altre món. Clar, a veure, si llegeixes llibres, no sé, com els de Kandinsky, o el nou plasticisme de Mondrian, o la teoria de la forma i el color de Lecker, o Malèvitx... Les lectures em van interessar sobretot perquè contenien un concepte molt interessant i per això vaig

acabar. Després, amb la meva parella de llavors, que és escultora, vam anar a Berlín, on teníem dos amics que ja havien acabat l'Accademia. Vam anar-hi per quedar-nos-hi, però ella tenia una il·lusió que no es va aconseguir. Jo potser m'hauria quedat, hauria tingut un altre tipus d'experiència, segurament, en el sentit que quan vaig arribar, l'idioma em feia una mica de por, és complicat, i jo tampoc domino gaire l'anglès. Finalment vam venir a Espanya.

M.B.– Tu vas venir a Girona amb l'intercanvi que va fer la Mercè amb Florència amb en Tomàs Pons?

A.P.– No, amb en Tomàs érem col·legues, jo estava a la classe de sobre de la seva i ens vàiem allà. Ens vam preguntar què tal estaria Barcelona, i primer vam anar a Barcelona i després vam venir a Girona.

M.B.– Això en quin any va ser?

A.P.– El 2006 vam venir a Girona. Ens vam trobar amb en Tomàs, ens va agradar la ciutat. Això era al novembre, just quan s'acabaven les Barraques. Poc després vam trobar feina, no com ara... En aquell moment et buscaven.

M.B.– Una pregunta al marge: vareu venir sols? Com és que hi ha tants italians a Girona?

A.P.– Sí, vam venir sols. No ho sé, jo sincerament vaig venir sense cap prejudici, perquè allà, Espanya representa una d'aquelles metes, un paradís rollo Cuba,

Foto: Alessio Poggianti

aquelles coses que per a nosaltres els italians són un altre món. Aquí quan dic que sóc italià la gent al·lucina. Allà igual amb els espanyols. Som iguals, vivim al carrer, som molt mediterranis, encara que tinguem els nostres trets distintius. Vaig venir i senzillament em va agradar. Vaig treballar a Art Cristià a Olot i ara estic en un moment no tan productiu per motius personals que em van fer canviar de pis quatre vegades, falta de diners, de ganes, i també interès per conèixer altres camps.

M.B.— Però tu sempre has estat en el món de la pintura o vols fer coses més “actuals”, com ara el tractament de la imatge amb mitjans electrònics?

A.P.— Amb la pintura, potser fa dos o tres anys, quan em van agafar al museu dels sants, em sentia molt motivat. Era una feina de merda, però per mi volia dir tant... Volia dir moltes coses. Per mi el fet de treballar en un lloc on es fes servir el color era una passada, i si a sobre et paguen...!

M.B.— Però vivies a Olot?

A.P.— No, vivíem aquí.

M.B.— Però Olot és sensacional com a paisatge, com a natura, com a poble, la gent...

A.P.— Sí, és maco Olot. Bé, sí, és maco, sí... està bé. Home, és maco, però si ja Girona és petita... Després d'un any es fa massa petit. Encara que ja no hi treba-

llo, però, a ser un gran plaer. Ara la pintura es troba en un segon pla, no sé si per manca d'inspiració o de què, però prefereixo fer altres coses.

M.B.— I què vols fer en el món artístic?

A.P.— No ho sé, des que vaig acabar l'Accademia poc a poc aquesta motivació es va fer sempre més feble, més dèbil, perquè allà m'ajudava molt el fet d'estar entre tota la penya; qüestió de competició, d'amistat... t'ho valoren, agafes idees, poc a poc. En un punt vaig pensar: estic pintant sants... no és perquè em paguin, però em motiva més que passar-me els caps de setmana pintant, i de fet vaig fer poca cosa.

M.B.— No has provat mai d'entrar en algun lloc per fer classes?

A.P.— Sí, però ja tinc un nivell i m'adormo.

M.B.— A la Mercè, per exemple.

A.P.— No, això no és el problema, perquè tu ho pots fer servir com a taller.

Després d'un descans, prosseguim amb l'entrevista.

M.B.— Tornant al món de la imatge, no has provat d'entrar en el món digital: fotografia, vídeo...?

A.P.— Ma... a veure, el món de la gràfica m'agrada molt, i de fet m'agradaria començar a fer serigrafies. Ben bé no sé com es fan i fa uns anys que escolto un tipus de música i vaig descobrir un artista americà que

ara és bastant conegut, però en principi va començar fent còmics i sobretot portades de discos. Aquest pavo a mi m'encanta, fa serigrafies, flyers, magazines... es diu Derek Hess. Hi ha coses que fa que m'agraden molt, de fet gairebé tot el que treu, m'agrada ell com a artista.

L'Alessio m'ha semblat una persona sensible, molt intel·ligent, obert i divertit, i es troba en un punt d'impàs en la seva vida artística, més decantada ara per la música i que té un pòsit artístic i humà molt important. Té moltes coses a dir i estic segur que sabrà trobar la seva forma d'expressar-ho. Si voleu contactar amb ell ho podeu fer al seu correu electrònic: alessio-poggianti@yahoo.es.

Estic content de donar-vos a conèixer artistes que ho són i que lluiten amb ells mateixos per mostrar el seu neguit per compaginar les necessitats de la vida quotidiana amb les seves necessitats artístiques.

Una vegada més, m'ofereixo per venir a entrevistar-vos al vostre lloc de creació i donar-vos a conèixer. Podeu proposar-ho mitjançant el correu de la revista o el meu mail personal: bielsa.manel@gmail.com.